

„Mângâiați pe poporul Meu!”

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Sue-te pe un munte înalt, ca să vestești _____ vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești _____ vestea cea bună. Înalță-ți glasul, nu te teme și spune _____ lui Iuda: «Iată Dumnezeuul vostru!»” (Isaia 40:9)

Al Doilea Război Mondial s-a terminat în 1945, dar Shoichi Yokoi, un soldat japonez, era ascuns în junglă pe insula Guam. Avioanele americane aruncau pliante care proclamau pacea, dar Yokoi a crezut că este o farsă. Fiind patriot și un soldat loial împăratului, a jurat să nu se predea niciodată. Deoarece nu a avut nicio legătură cu civilizația, a trăit cu ce a putut găsi în junglă.

În 1972, *la douăzeci și șapte de ani după terminarea războiului*, niște vânători au dat peste Yokoi, care pescuia, și abia atunci a aflat el că mesajul de pace era adevărat. Poporul lui se bucura de pace de câteva decenii, dar el îndurase privațiuni și stres în tot acest timp. – Vezi Roy Gane, *Chemarea Altarului*, 2003.

Cu multe secole înainte, Dumnezeu a vestit prin profetul Isaia că vremea strămtorării și a suferinței poporului Său se încheiase (Isaia 40:1,2).

Să vedem ce înseamnă aceste lucruri.

1. În Isaia 40:1,2, Dumnezeu îl mângâie pe poporul Său. Vremea pedepsei lui trecuse în sfârșit. Despre ce pedeapsă este vorba?

Sunt mai multe răspunsuri. Era pedeapsa dată prin Asiria, nuiuaa mâniei lui Dumnezeu (Isaia 10), de care El îl izbăvise pe Iuda, nimicind armata lui Sanherib (Isaia 37). Era pedeapsa dată de Babilon, care avea să ia bunuri și oameni din Iuda, pentru că Ezechia le arătase solilor lui Merodac-Baladan bogățiile lui (Isaia 39), și cea dată de un alt popor dintre cele împotriva cărora prorocise Isaia (Isaia 14–23).

Deși sunt menționați de patruzeci și trei de ori de la Isaia 7:17 până la Isaia 38:6, Asiria și asirienii mai apar doar o dată în restul cărții (Isaia 52:4), în referirea la apăsarea Egiptului și „a asirianului”. În ultima parte a cărții se arată eliberarea din exilul babilonian (Isaia 43:14; 47:1; 48:14,20), iar Cyrus este cel care a cucerit Babilonul și i-a eliberat pe exilații din Iuda (Isaia 44:28; 45:1; 45:13). Isaia 1–39 scoate în evidență evenimentele care au dus la eliberarea de sub asirieni în 701 î.Hr., dar, la începutul capitolului 40, cartea face un mare salt înainte, un secol și jumătate, până la sfârșitul Babilonului, în 539 î.Hr. și la întoarcerea evreilor la scurt timp după aceea.

2. Este tema întoarcerii din Babilon corelată cu ceva din capitolele anterioare din cartea Isaia? Cu ce anume?

Isaia 39 constituie o treaptă de trecere la următoarele capitole prin precizarea captivității babiloniene, cel puțin pentru unii dintre descendenții lui Ezechia (Isaia 39:6,7). Mai mult, prorociile din Isaia 13, 14 și 21 vestesc căderea Babilonului și eliberarea poporului lui Dumnezeu: „Căci Domnul va avea milă de Iacov, va alege iarăși pe Israel și-i va aduce iarăși la odihnă în țara lor. [...] Iar când îți va da Domnul odihnă după ostelile și frământările tale și după aspra robie care a fost pusă peste tine, atunci vei cânta cântarea aceasta asupra împăratului Babilonului...” (Isaia 14:1-4). Observă legătura strânsă cu Isaia 40:1,2, în care Domnul îi promite poporului că suferința lui are un sfârșit.

Ce semnificație au pentru tine făgăduințele din Biblie despre sfârșitul suferinței?

3. Cum primește poporul lui Dumnezeu mângâierea?

Isaia 40:1-8 _____

Un vestitor anunță că Domnul vine să-și arate slava. Un altul spune că, deși omul este trecător ca frunza, Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac.

După robie, poporul lui Dumnezeu a redobândit ce primise la Sinai: *prezența lui Dumnezeu și Cuvântul Său*, pe care le respinsese prin apostazie și de aceea fusese pedepsit. Acestea sunt elementele de bază ale legământului cu Dumnezeu, păstrate cu sfințenie în sanctuarul Lui (Exodul 25:8,16). Pentru că ei nesocotiseră Cuvântul Lui, Dumnezeu părăsise templul (Ezechiel 9–11), dar El S-a întors. Prezența Sa și Cuvântul Lui vrednic de încredere pentru veșnicie aduc mângâiere, eliberare și speranță.

4. Ce pregătire este necesară în vederea venirii Domului?

Isaia 40:3-5 _____

Nu se cade ca un împărat să meargă pe un drum cu denivelări, pentru venirea lui se repară drumurile. Cu atât mai mult, pentru Împăratul împăraților! Venirea lui, din Răsărit, unde a fost cu iudeii în robie ca un sanctuar pentru ei (Ezechiel 11:16), avea să necesite „reamenajări” serioase. Construirea unui drum neted, în sens literal, printre colinele accidentate de la răsărit de Ierusalim ar fi fost foarte dificilă. Dar Domnul poate preface „locurile strâmbe în locuri netede” (Isaia 42:16). Însă El nu are nevoie de un drum – El vine într-un car de heruvimi (Ezechiel 1:9-11).

Noul Testament aplică profeția lui Isaia la calea spirituală pregătită prin predicarea lui Ioan Botezătorul: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 3:2,3) și prin botez, „botezul pocăinței spre iertarea păcatelor” (Marcu 1:4). Pregătirea căii Domnului consta în pocăință și renunțarea la păcat pentru a primi mângâierea iertării și a prezenței lui Dumnezeu. Ieremia 31:31-34 a vestit aceeași solie, pentru ca exilații din Iuda să înțeleagă natura spirituală a acestei lucrări. Celor care doresc un nou început, Dumnezeu le promite un nou legământ: „Voi pune Legea Mea în inima lor și Eu voi fi Dumnezeul lor.” Ei Îl cunosc pe El și caracterul Lui pentru că El i-a iertat.

Ce speranță și ce avertizare găsim în Isaia 40:6-8?

5. Ce fel de eveniment este descris în Isaia 40:9-11?

Ulterior, în cartea lui Isaia apare un bărbat care aduce vești bune pentru Ierusalim (Isaia 41:27; 52:7). Dar în Isaia 40:9, vestitorul care proclamă de pe un munte: „Iată Dumnezeul vostru!” este de genul feminin, fapt evident în limba ebraică.

În Psalmii 68:6, David îl laudă pe Dumnezeu pentru că El „dă o familie celor părăsiți, El izbăvește pe prinșii de război și-i face fericiți”. Cu toate că aici cuvintele acestea sunt aplicate la ieșirea din robia egipteană, Isaia folosește aceleași idei cu referire la proclamarea unui al doilea „exod”, sau unei a doua ieșiri din robie: întoarcerea din robia babiloniană.

Noul Testament aplică pasajul din Isaia 40:3-5 la Ioan Botezătorul care a pregătit calea pentru Isus, Cuvântul veșnic care a devenit prezența Domnului în carne și oase în mijlocul poporului Său (Ioan 1:14).

Chiar înaintea lui Ioan, au fost câțiva care au adus vestea cea bună a venirii Sale. Primii au fost Simeon și Ana care l-au văzut pe pruncul Isus când a fost adus la templu (Luca 2:25-38), ca vestitorii lui Isaia, un bărbat și o femeie. Simeon aștepta mântuirea sau mângâierea lui Israel în persoana lui Mesia.

În lumina profeției lui Isaia, nu este o coincidență că Ana, prorocița, a fost chiar prima care le-a vestit oamenilor din Ierusalim, *în public, la templu*, că Domnul venise: „A venit și ea în același ceas și a început să laude pe Dumnezeu și să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mântuirea Ierusalimului” (Luca 2:38). Acesta a fost începutul sau nașterea evanghelizării, așa cum o știm noi: proclamarea veștii bune că Isus Hristos a venit să ne aducă mântuire. Mai târziu, Isus i-a încredințat unei alte femei, Mariei Magdalena, primele vești bune despre învierea Sa triumfătoare (Ioan 20:17,18), care a garantat că misiunea Evangheliei Sale pe pământ a fost împlinită. Ce este din carne este ca iarba, dar Cuvântul lui Dumnezeu, care S-a făcut trup, este veșnic (vezi Isaia 40:6-8)!

Citește Isaia 40:11. Cu ce este comparat Domnul aici? Împărtășește cu grupa o situație concretă în care te-a condus Domnul!

6. Cum prezintă Isaia 40 îndurarea și puterea lui Dumnezeu?

Aici, îndurarea și puterea lui Dumnezeu sunt îmbinate strâns, ca într-o țesătură, pentru că ele sunt necesare pentru salvarea poporului lui Dumnezeu. Domnul vrea să facă acest lucru pentru că este plin de milă și are putere.

Îndurare (vers. 1-5): mângâiere, venirea Domnului pentru a da izbăvire.

Putere (vers. 3-8): slavă, existență veșnică, față de slăbiciunea umană.

Îndurare (vers. 9-11): vestea bună a izbăvirii, Păstorul poporului Lui.

Putere (vers. 12-26): Creatorul de neasemuit.

Îndurare (vers. 27-31): în calitate de Creator, dă putere celor care leșină.

Apoi, Isaia vorbește în detaliu despre puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu (vers. 3-8,12-17). Întrebările retorice și trimiterile la pământ și la elementele lui seamănă cu întrebările din Iov 38–41.

7. Care este răspunsul la întrebarea retorică a lui Isaia: „Cu cine voți să asemănați pe Dumnezeu” (Isaia 40:18)?

Răspunsul e clar: Cu nimeni! Dumnezeu nu poate fi comparat! Dar Isaia se referă la răspunsul implicit dat de multe popoare antice prin acțiunile lor, că Dumnezeu este ca un idol. Isaia arată că pare deja o nebunie să asemeni imaginea unui idol cu Dumnezeu, dar, pentru a fi sigur că oamenii înțeleg ce trebuie, el vorbește despre unicitatea lui Dumnezeu și aduce dovada de netăgăduit că El este Creatorul cel sfânt (Isaia 40:19-26).

8. Cum descoperă versetul 27 atitudinea celor cărora Isaia le-a adresat solia? În ce fel ne facem și noi vinovați de aceeași atitudine?

Scopul soliei lui Dumnezeu este de a-i mângâia pe cei care au nevoie să fie mângâiați. La fel ca Iov, din cauza suferinței au ajuns confuzi cu privire la caracterul Lui și descurajați.

Versetele din secțiunea de azi vorbesc nu doar despre îndurarea și puterea Lui, ci și despre faptul că El este Creatorul. În ce fel Sabatul săptămânal ne întărește credința în Creatorul nostru?

Idolatria strică relația unică și apropiată cu Dumnezeu prin faptul că Îl înlocuiește cu altceva (Exodul 20:4,5; Isaia 42:8). Prin urmare, profeții se referă la idolatrie ca la un adulter spiritual (Ieremia 3:6-9; Ezechiel 16:15-19).

9. Cum caracterizează Isaia idolii? Ce spune despre ei? De ce face o descriere atât de precisă despre ce este un idol, oricare ar fi el?

Isaia 41:29

Închinătorii la idoli din vechime credeau că se închină la ființe divine puternice prin intermediul imaginilor sau al simbolurilor lor. Închinarea la idoli care reprezintă un alt dumnezeu încalcă prima poruncă: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exodul 20:3). Dar, dacă scopul unui idol este de a-L reprezenta pe adevăratul Dumnezeu, cum a fost vițelul de aur (Exodul 32:4,5), Domnul nu îl acceptă ca imagine a Sa, deoarece nimeni nu știe cum să Îl reprezinte pe El (Deuteronomul 4:15-19). Și nimic nu poate reda slava și măreția Sa fără seamăn. Prin urmare, un idol în sine este ca un alt dumnezeu, și închinarea la el este o încălcare a primelor două porunci.

Copiii lui Dumnezeu nu au nevoie de idoli pentru că ei au prezența Sa reală, Șechina, în sanctuarului Lui. Închinarea la idoli înseamnă să-L înlocuiești și, prin urmare, să-l negi prezența reală.

10. Cu ce fel de idolatrie ne confruntăm noi, ca biserică, astăzi? Are forme mai subtile în biserică acum? Dacă da, cum?

„Mulți dintre cei ce se numesc creștini slujesc altor dumnezei în afară de Domnul. Creatorul nostru cere devotamentul nostru suprem și o supunere deplină. Orice lucru care tinde să ne abată dragostea de la Dumnezeu sau să se interpună în slujirea pe care I-o datorăm numai Lui ajunge să fie un idol în sine însuși.” – Ellen G. White, *CBAZȘ*, vol. 2, pp. 1011–1012

Idolatria era atrăgătoare pentru că, de fapt, avea de-a face cu materialismul. Folosind forme de închinare care depindeau de oameni, acei închinători onorau forțe despre care credeau că puteau să le dea fertilitate și prosperitate. Era o religie de tipul „ajută-te singur”. Sună cunoscut?

Chiar înainte ca Domnul să vină iarăși, având calea pregătită de lucrarea făcută prin solia finală de împăcare a lui Ilie (Maleahi 4), vom fi puși în fața aceleiași alegeri, ca în zilele lui Isaia: te vei închina Creatorului sau la altceva (Apocalipsa 13:14)? Pentru că, până la urmă, la ceva tot ne închinăm.

„În zilele lui Isaia, cunoștința spirituală a omenirii era întunecată printr-o înțelegere greșită a lui Dumnezeu. Multă vreme, Satana căutase să-i determine pe oameni să privească la Creatorul lor ca la autorul păcatului, al suferinței și al morții. Aceia pe care-i amăgise astfel socoteau că Dumnezeu este aspru și pretențios. Ei Îl priveau ca pe Unul care urmărea să acuze și să condamne, nevrând să-l primească pe păcătos atâta vreme cât avea o scuză legală să nu-l ajute. Legea dragostei, prin care este condus cerul, fusese greșit prezentată de arhiamăgitorul ca o restrângere a fericirii oamenilor, ca un jug apăsător, de care oamenii ar trebui să fie bucuroși să scape. El spunea că preceptele ei nu puteau fi respectate și că pedepsele pentru călcarea ei erau aplicate în mod arbitrar.”
— Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 311

Rezumat: Prin Isaia, Dumnezeu le-a adus mângâiere acelor care suferiseră. Vremea necazului lor se sfârșise și Dumnezeu se întorcea la ei. În loc să fie descurajați și confuzi, ei puteau să aibă încredere că Dumnezeu își folosește puterea creatoare pentru binele lor.

Studiu la rând:

Ezechiel 46 – Daniel 4

Evanghelizare, subcapitolul „Anglia și orașele ei”

1. Unde avea să primească străinul moștenire în Israel?
_____
2. Care aveau să fie dimensiunile părții sfinte din jurul Ierusalimului restaurat?
_____
3. De unde se poate deduce că împăratul Nebucadnețar era preocupat de gânduri cu privire la viitor?
_____
4. Ce i-a recomandat Daniel lui Nebucadnețar să facă, pentru a i se prelungi fericirea?
_____
5. Care era, conform declarației lui Ellen White, una dintre cele mai mari dificultăți pentru misiunea din Anglia?
_____

Pasaj biblic în studiu: Isaia 40:1-3

I. Privire generală

Toată cartea lui Isaia este plină de mesaje mixte despre judecată și vestea mântuirii. Totuși, prima parte a cărții lui Isaia se ocupă în principal de solia judecării lui Dumnezeu pentru Iuda. A doua parte importantă a cărții conține solia lui Dumnezeu de mângâiere a poporului Său. Isaia 40, care urmează imediat după prima parte (Isaia 1–39), are rolul de secțiune introductivă a capitolelor care urmează.

Solia lui Dumnezeu începe cu unul dintre cele mai pline de asigurare și liniștitoare mesaje din Biblie: „«Mângâiați, mângâiați, pe poporul Meu!» zice Dumnezeul vostru” (Isaia 40:1). Această solie îi va reaminti poporului lui Dumnezeu că El rămâne credincios legământului făcut.

Autorul face aluzie la experiența poporului Israel din pustie. În vremea aceea, nici poporul lui Dumnezeu și nici măcar Moise nu au putut vedea slava Domnului, dar acum „orice făptură o va vedea” (vers. 5). Acest studiu este împărțit în trei părți: (1) De la nimicire la mângâiere; (2) Pregătiți calea; (3) Slava Domnului se va descoperi.

II. Comentariu

De la nimicire la mângâiere

Este bine cunoscută schimbarea accentului în temele pe care le scoate în evidență cartea lui Isaia.

Cele mai multe comentarii ale Bibliei atrag atenția asupra contrastului dintre subiectele din a doua parte a cărții (Isaia 40–66) și prima parte (Isaia 1–39). Numeroși teologi se folosesc de acest lucru pentru a apăra ideea că există doi autori ai cărții. Cu toate acestea, este de remarcat faptul că Isaia, la fel ca alți profeți dinaintea exilului, transmite un mesaj care merge în două direcții.

Pe de o parte, profeții din perioada dinaintea robiei sunt mesagerii judecării și, astfel, ei vestesc sfârșitul perioadei de îndurare și binecuvântări din partea lui Dumnezeu. Dar, totodată, ei sunt și vestitorii mântuirii, așa că proclamă o nouă eră a îndurării divine. În consecință, discursul profetic al acestor soli este un amestec de prorocii despre judecată și mântuire. Și lucrul acesta îl vedem și în cartea lui Isaia.

Există motive pentru a susține teoria care așază capitolul 40 în perioada dinaintea exilului, ca o promisiune mângâietoare despre o restaurare viitoare.

Prima secțiune, până la capitolul 40, are o solie clară și distinctă despre judecata lui Iuda și cea a altor popoare.

Ziua Domnului va veni. Este iminentă, iar judecata este aproape. Nu va trece mult și poporul ales între națiuni, împreună cu resursele lui materiale va trece în alte mâni.

Acest lucru este vestit în mod clar în carte: „Poporul Meu va fi dus [...] în robie” (Isaia 5:13) și: „Iată, vor veni vremurile când vor duce în Babilon tot ce este în casa ta și tot ce au strâns părinții tăi până în ziua de azi: nimic nu va rămâne», zice Domnul” (Isaia 39:6).

Totuși, Domnul, Dumnezeu cel de neasemuit, va pune capăt încercărilor poporului Său. Timpul izbăvirii este aproape și Isaia așterne în scris solia despre îndurare (Isaia 40:1,2) folosind următorul paralelism:

A. „Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu,

B. Zice Dumnezeuul vostru.

A'. Vorbiți bine Ierusalimului.”

Îndurarea lui Dumnezeu va fi iarăși vizibilă pentru că Domnul declară „că robia [lui Iuda] s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită, căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui” (Isaia 40:2).

Este de remarcat că Domnul dorește ca această solie să fie transmisă apăsat. Se pare că solia este urgentă, pentru că autorul folosește verbul la modul imperativ, care ar putea fi redat aici astfel: „proclamă sau vestește”, „fă apel la”, „strigă” (vezi Ludwig Koehler and Walter Baumgartner, *The Hebrew and Aramaic Lexicon of the Old Testament*, vol. 3, p. 1129). Expresia trece dincolo de ideea intrinsecă verbului mai generic „a spune”. Expresia „poporul Meu” este un indicator al relației de legământ dintre Dumnezeu și poporul Său. Dumnezeu este credincios obligațiilor legământului Său de a iniția și a oferi iertare poporului Său.

Pregățiți calea

O secțiune centrală în Isaia 40 este cuprinsă între versetele 3 și 5. Este un fel de *inclusio* în cadrul acestei unități. „Pregătiți [...] calea Domnului” și „se va descoperi slava Domnului” (Isaia 40:5).

„Pregătiți calea Domnului!” Propoziția este în contextul restaurării lui Iuda. Aceasta este călătoria de întoarcere din exil și în propoziție este folosit limbajul deplasărilor regale. Se pare că anumite zone caracterizate de munți și dealuri aveau să fie un teren dificil de parcurs pentru un monarh și procesiunea sa. Așadar, „neteziți [...] un drum” înseamnă a face drept, a nivela și a elibera de obstacole așa cum se fac pregătirile pentru primirea unui vizitator împărațesc (vezi R. Laird Harris, ed., *Theological Wordbook of the Old Testament*, vol. 1, p. 417).

Drumul de la Babilon la Ierusalim este abrupt, străbătând munți și terenuri accidentate. Copiii lui Dumnezeu vor folosi acele drumuri, așa că se atrage atenția

asupra cererii: „Pregătiți calea Domnului” (Isaia 40:3). Mesagerul cere să fie un drum neted pentru că Iuda trebuie să se întoarcă fără dificultăți majore.

Limbajul pragmatic folosit în această secțiune este demn de remarcat, în mod deosebit cuvintele asociate cu „calea”. În felul acesta, autorul încearcă să lege manifestarea măreață a lui Dumnezeu cu elemente de uz comun. Astfel de expresii accentuează prezența unui Dumnezeu nevăzut, dar real, arătând prin aceasta că și participarea lui Dumnezeu în istoria poporului va fi reală.

Slava Domnului se va descoperi

Se pare că în Isaia 40:3-5 autorul face aluzie la unele experiențe prin care au trecut israeliții în timpul călătoriei lor prin pustie și care sunt menționate în mod special în Exodul 33:18-23.

Israelii au primit porunca să plece de la muntele Horeb mai departe. Dumnezeu îi spune lui Moise. „Du-te și pornește de aici cu poporul pe care l-ai scos din țara Egiptului”, dar „Eu nu Mă voi sui în mijlocul tău” (Exodul 33:1,3).

Se pare că Moise este tulburat și de aceea îi cere Domnului: „Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale” (vers. 13). În versetul 18, Moise adaugă o cerere: „Arată-mi slava Ta!” Moise asociază ideea de slavă cu o apariție vizibilă a Domnului. Cererea nu poate fi acceptată. Cu toate acestea, Domnul îi răspunde: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea și voi chema Numele Domnului înaintea ta; căci Mă îndur de cine vreau să Mă îndur și am milă de cine vreau să am milă!”, dar adaugă: „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască” (vers. 19,20).

Autorul Pentateuhului ne arată că Domnul vede altfel lucrurile. El scoate în evidență descoperirea de Sine în termeni care se referă mai degrabă la atribute decât la înfățișarea exterioară. Este ca și cum Dumnezeu dorește să sublinieze că El nu poate fi văzut în mod concret.

La o analiză atentă a pericopei din Pentateuh putem vedea unele conexiuni sau influențe dintre pericopă și pasajul din Isaia, în particular Isaia 40. Elementul comun din ambele este expresia ebraică *kabod YHWH* (slava Domnului). Cele mai de seamă aspecte sunt contrastele dintre cele două rapoarte pe care Isaia le scoate în evidență.

În timp ce în cartea Exodul calea este prezentată ca un drum denivelat și plin de pietre, în Isaia ea este îndreptată, netezită și orice făptură poate să vadă slava Domnului (Isaia 40:3-5). În Isaia 52 se găsește un context asemănător celui din capitolul 40 și chiar și din Exodul 33.

În Isaia 52:10 se spune: „Domnul își descoperă brațul Său cel sfânt înaintea tuturor neamurilor și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru.”

Legătura dintre cele trei pasaje este evidentă. Primul element pe care îl au în comun este calea sau drumul, chiar dacă acest element este prezentat în mod diferit. În Exodul 33, drumul este abrupt. În Isaia 40 este prezentată o cale netedă, iar în Isaia 53 drumurile sunt pe un deal. Un alt element din Exodul 33 este că Domnul Își arată spatele sau este văzut pe dinapoi. În Isaia sunt menționate mâna Domnului și brațul Său cel sfânt. În Exodul, Moise abia poate să vadă slava Domnului, dar în Isaia 40, orice făptură o poate vedea. Iar în Isaia 52, toate neamurile o pot vedea. În Isaia 40 este arătată slava Domnului, iar în Isaia 52, mântuirea Sa. Așadar, Isaia 52 clarifică ce înseamnă *kabood YHWH* din Isaia 40. Omenirea este în stare să recunoască slava Domnului, adică o acțiune plină de putere din partea Domnului ca să aducă izbăvire lui Iuda.

În acest stadiu al studiului nostru ne este de folos să observăm că expresia „slava Domnului” are mai multe aplicații în Biblie. În unele cazuri, expresia „slava Domnului” se referă la Însuși Iehova, la măreția Lui pe care nici măcar serafimii nu o pot contempla și la sfințenia Sa ascunsă.

Cu toate acestea, în alte contexte, predominant din cartea lui Isaia, slava Domnului este echivalentă cu acțiunile Sale, cu importanța și puterea Sa (literalmente) manifestată în mijlocul poporului Lui. Astfel, Isaia amplifică ideea conținută în expresia *kabod YHWH*. El lămurește că acțiunea lui Dumnezeu (eliberarea, sau mântuirea) este la fel de reală ca și cum El Însuși ar fi acolo. Făgăduința Lui de a lucra în favoarea poporului Lui trebuie înțeleasă ca fiind o realitate absolută.

III. Aplicație

1. Dumnezeu i-a vorbit poporului Său în trecut în multe feluri și astăzi El continuă să le transmită copiilor Săi solii de mângâiere și de iertare.

- Care făgăduințe biblice îți aduc cea mai mare mângâiere?
- O parte importantă din solia adresată națiunii lui Iuda este asigurarea că „nelegiuirea lui este ispășită” (Isaia 40:2). De ce este important ca oamenii să primească iertarea lui Dumnezeu? (Marcu 2:9 și 1 Ioan 2:12.)

2. Expresia „Glasul celui ce strigă în pustie” din Ioan 1:23 a fost interpretată în Evanghelia lui Ioan ca o referire la Ioan, cel care a proclamat prima venire a lui Isus. El face aceasta îndemnându-i pe oameni să se pocăiască și să fie botezați în apă ca semn al pocăinței lor. Cum îți folosești tu glasul pentru a face să se audă vestea cea bună?

3. Cum poate fi înțeleasă „slava Domnului” în lumina pasajului din Ioan 1:14: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl”?